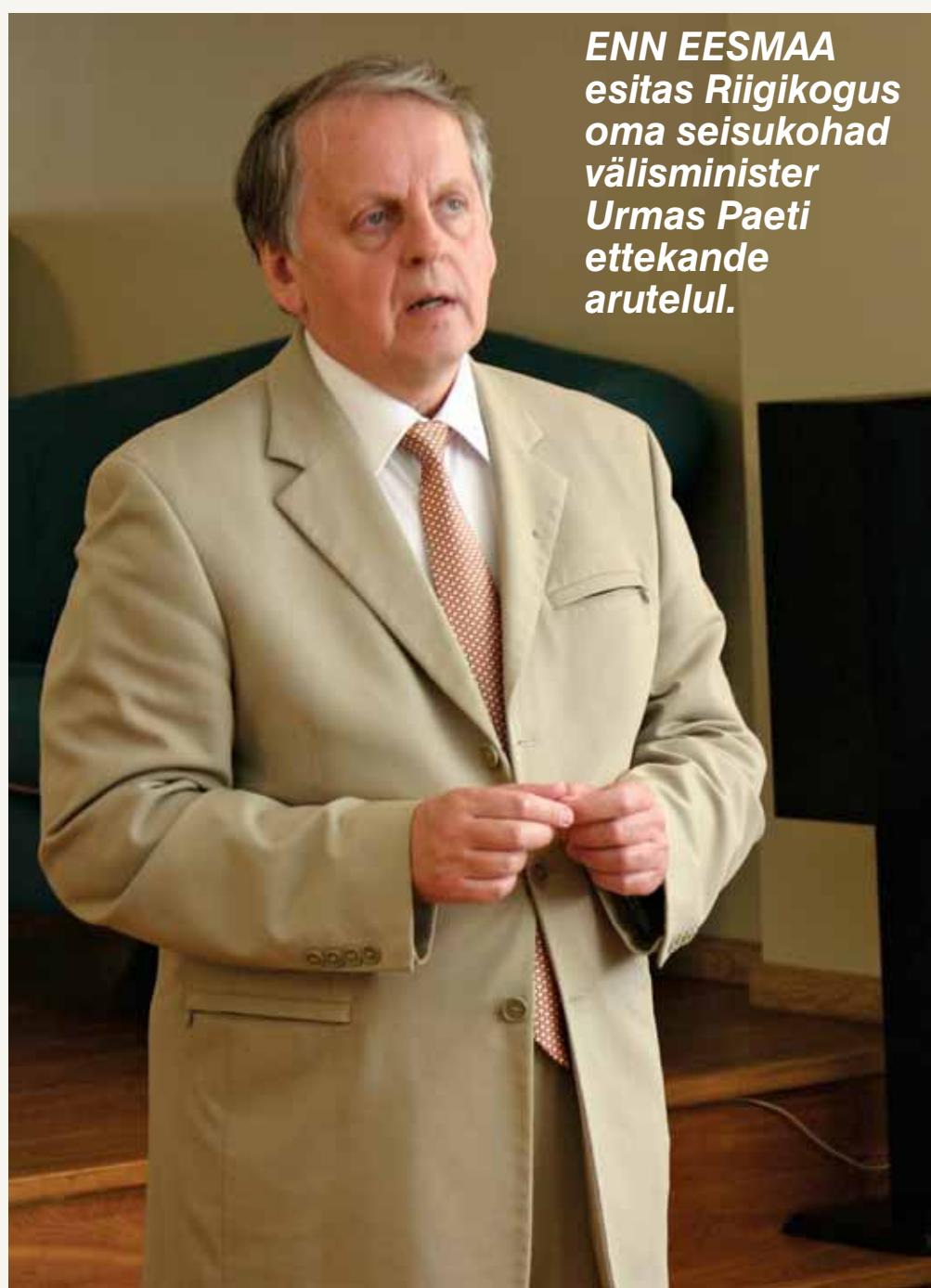

Eestlased eelistavad sidusat Euroopat

ENN EESMAA esitas Riigikogus oma seisukohad välisminister Urmas Paeti ettekande arutelul.

On mitmetähenduslik, kui välisminister alustab riigi välispoliitika-aasta töökokkuvõtet ja tulevikusuundumuste visiooni üle-eelmise riigipea Lennart Meri mõttekalt teedrajava tsitaadiga Eesti edukusest, mis sõltub edasiminekü kiirusest. Ühtaegu viitab see kiiduväärt järjepidevusele, teisalt aga paraku ka vastlapäevale kohaselt liulaskmisele.

ENN EESMAA
Riigikogu väliskomisjoni aseesimees

Mäletan hästi tollaseid asjaolusid, mil president selle innustava lausungiga esines. Tagantjärele võib vaid imestada, kui võrd maailm tervikuna ning meile tollal alles tulevikuniustuste sekka ja kindlalt tervenisti välispoliitika valdkonda kuulunud Euroopa Liit nende aastatega muutunud on.

Kiiruse kõrval tahaks ka edeneda

Loomulikult on endistviisi oluline eesmärkide suunas liikumise kiirus, kuigi täna oleks keena kuulda kasvõi veidigi edenemisest, kasvõi mõnes riigis, sest seda kiirust on täna pidurdamas niipalju uusi tegureid, mida president Meri päevil isegi tema veel ette näha ei osanud. Kiirusest vaat' et veelgi olulisemaks on tõusnud liikumissuuna määramine, arvestades asjaoluga, et otsustajaid on ju palju, ressursse, eriti meil siin Eestis, vähe.

Kõigele vaatamata on muutused põhjapanevad ning üllatavalt kiired.

Euroopa Ühendus vormus Euroopa Liiduks nii sisus kui ka

vormis ju alles 20 aasta eest. Maastrichti lepingus sätestati selged reeglid tulevasele ühisrahale, samuti välis- ja julgeolekupoliitikale, plaaniti tihedamat koostööd justiits- ja siseküsimustes.

Oluline nihe toimus ka EL-i eesmärgisõnastuses. Senisest tunduvalt tähtsamale kohale tõusid sotsiaalse kaitse küsimused, EL-i sotsiaalpoliitikas võeti kasutusele subsidiaarsusprintsip. Hoopis rohkem hakati jälgima ja analüüsima elatus- taseme ja elukvaliteedi näitajaid. Sellest ajast alates räägime üha rohkem majanduslikust ja sotsiaalsest sidususest kogu EL-is, sellest, et majanduskasv peab olema säästev ja jätkusuutlik ega tõstaks inflatsiooni. Sellises Euroopa Liidus tahtis enamik eestlastest meeleldi elada.

Leping sündis valuliselt

Vaatamata eurooplastele soodsamat tulevikku lubava lepingu paljudele kiitjatele, sündisid nn kolme samba poliitika kokkulepped mõneski riigis valuliselt. Saksamaal kaevati lepingu konstitutsioonikohtusse. Sakslastele oli oluline, et leping polnud mitte föderatsiooni loov, vaid valitsustevaheline.

Prantsusmaal toetas lepet vaid 51% hääletanuist, mis oli peaaegu et ennekuulmatu. Olid ju prantslased vähemasti oma poliitilidrite sõnul eriti euro-meelsed. Taani referendumil oli enamus rahvast koguni lepingu vastu. Probleemi lahendasid Taanile antud mõned vabas- tused teatud ühiskoostöö valdkondades. Nii mõnedki EL-i tänased suurprobleemid saidki alguse just siis.

Täna, 20 aastat hiljem, on EL üsna samasuguses, tegelikult aga kurvemas seisus, sest tollased eesmärgid peaks tänaseks juba täidetud olema. Kes oleks 20 aasta eest osanud arvata, et Kreeka veteranpresident võtab aastal 2012 julguse ning lajatab Soome, Hollandi ja veel mõne teisegi riigi ja rahva suunas, et: kes te oma arust olete, et meid, kreeklasi, kritiseerite ja korrald kutsute!?

Jah, tõesti on neid, kelle arvates EL-il pole vähimatki tulevikulootust. Masside arvamus ei jälgi ju tavaliselt mitte niivõrd tegude väärtust kui tegude edukust. Märkimisväärsest edust on täna tõesti raskevõitu rääkida. Eurotsoon käriseb, kuigi Island oma hädade sunnil on otsustanud sellega liituda. Eurotsooni kriis õhustab Euroopa julgeolekut ja poliitilist sidusust, mis aga toetab ju kogu Euroopa Liitu. Probleemriikide riigivõlg ulatub kohati oluliselt üle 100% kohalikust SKT-st.

Loe edasi lk 3

Häbi vene lastele silma vaadata!

Parteitu palve parteilastele

Tundub, et rahvuspropaganda on meie riigis ehitanud inimeste ja rahvuste vahele juba niisuguse seina, mis on märksa kõrgem ja vastupidavam kui Berliini müür. Me ei loe enam teiste arvamusi. Ja teistest erinevat maailmavaadet esindava partei põlastaja on oma eksimatuses sama kindel nagu kunagine sovetpropagandist, kes absoluutse kindlusega väitis, et kõik nõukogude inimesed vihkavat ameeriklasi. Nad ei vihanud, vaid tahtsid hoopis olla ameeriklaste sarnased, aga ei julgenud seda endale tunnistada. Nii teatab Ants Vill "Linnalehe" (20.01.2012) toimetajaveerus üleolevalt, et "kõik on teist tüdinud", kes te toetasite valimistel oma häälega Keskerakonda. Jäetagu vaid see erakond maha, sest siis "pole häbi lastele silma vaadata"...

REET KUDU
kirjanik

Minul on parteitu eesti kirjanikuna iga päev häbi vene lastele silma vaadata. Ja selles pole süüdi mitte keskerakond-

lased, vaid hoopis tõsiasi, mille väga täpselt sõnastas kirjanik Kalle Käsper ("Õhtuleht" 17.01.2012): "Kes oleks pidanud venelasi kaitsma, ütleva, et keegi ei saa õnnelikuks teise õnnetuse

kaudu, et on olemas mingid abstraktse õigluse põhimõtted, mida ei tohi tuua ohvriks riigi huvidele? Seda oleks saanud teha üksnes haritlaskond. Üksnes meie, kirjanikud ja teadlased, muusikud ja kunstnikud, oleksime võinud survestada võimu, et see teeks järeleandmisi kodakondsuse ja keeleseaduse osas. Meie sellega toime ei tulnud, ning miks, on selge. Sest meie seas oli liiga palju neid, kes olid end kompromiteerinud kollaboratsioonismiga ning kes kartsid. Nii saavutati vaikiv kokkulepe, mida ma tinglikult nimetan Laari-Lauristini paktiks, ja mis sätestas, et kommunistidele nende minevikku keegi ei meenuta, kuid natsionalistid see-eest saavad õiguse teha

venelastega kõik, mis neile pähe tuleb."

Samal teemal on ka minu romaan "Pidu kaugel enesest" (Eesti Raamat, 2011), mille üheks tegelaseks on revolutsioonäri tütar Liina Karustin. See väljamõeldud tegelane on minu jaoks koondkuju murranguaja iidolitest, kes suutsid küll innustada rahvast "40 kirjaga", mis palub Nõukogude Eesti valitsuselt, et "...ükski inimene ei peaks tundma solvanguid ja takistusi oma emakeele või päritolu pärast, kus rahvusrühmade vahel on mõistmine..." , aga võimule tulles ei suutnud neid õilsaid põhimõtteid järgida, vaid ehitasid hoopis üles marurahvusliku "Berliini müüri".

Kunagise "40 kirja" demokraatlikke soovet ja lubadusi

on asendanud nüüd riiklikult austatud kirjanike praalimine, et "kõik tiblased peaksid kolima Peipsi taha", kusjuures kolleegid neile vaimustunult kiitust jagavad ja ülejäänud vaid haruharva julgevad Kalle Käsperi kombel sõna võtta, sest marus rahvuslased on alati ja igas riigis olnud väga nõrdsinud, kui neid marurahvuslasteks nimetatakse, sest üksnes nemad arendavat rahvuskeelt ja kultuuri.

Kas tõesti aitavad eesti kultuuri ja keele arengule kaasa tiblased ja võõraviha? Eesti Vabariigi esimesel kahekümnel aastal pani A. H. Tammsaare kirja "Tõe ja õi-

guse", praegusel kahekümnel vabadusaastal on vastu panna "kakakirjandus" kui kohaliku sõnavabaduse ülistatuim liik. Humoristidel on tõesti väga hea aeg, aga meie kaasaega kujutavaid süvakirjanduse tippteoseid on kahjuks vähe ja nendest veel vähem on teoseid, mis kannataksid välja võrdluse "Tõe ja õigusega". Loomulikult võime end lohutada tõega, et rahvuslikult ilutseval Saksamaal ei sündinud 1930. aastatel ühtegi kirjanduslikku šedöövrit, kuigi sakslaste rahvuskultuuri, rahvuskeelt ja saksa emade tõuaretust toetati veel palju kindlameelsemalt kui praegu Eestis tehakse.

Loe edasi lk 4-5

Juhtkiri

Euroopa täiuslik torm ehk Titanicust Costa Concordiani

INDREK VEISERIK
reporter

22. veebruaril ETV „Foorumis“ hoiatas välisminister Urmas Paet, et Kreekale üle 300 miljoni euro suurust garantiid andmata jättes me justkui ohustame Euroopa ühtsust. Tohutute abipakettide vajalikkust põhjendas ta väitega, et Kreeka pankrot tooks kaasa raskeid tagajärgi Eestile ja kõigile Euroopa riikidele.

Paeti väited on valed. Kreeka ja mitme teise probleemse riigi täielik maksejõuetus saabub varem või hiljem. Pole võimalik vältida vältimatut. Praegune hirmutamise Kreeka pankrotiga pigem annab sealset laenuubumi õhutanud Saksa ja Prantsuse pankadele lisa-aega üle-euroopaliste maksumaksjate abil oma positsioone parandada.

SEB analüütiku Hardo Pajula meelest on Euroopa praegu teel „täiusliku tormi“ poole. Sellises situatsioonis on kuritegelik jagada raha tuulde oma riigi elanike heaolu kahjuks.

„Kreeka edusammud on viimase peaaegu kahe aasta jooksul olnud minimaalsed ning peame ebaõiglaseks, et Eesti maksumaksjad kannatavad teiste tegemata jätmiste arvelt,“ märkis keskerakondlane Rainer Vakra samal päeval, kui Keskerakond teatas, et ei toeta Kreeka abipaketti.

Paeti usk, et Kreeka päästmine aitaks hoida Euroopa riikide ühtsust, on kahetsusväärne. Praegu avaldub see ühtsus peamiselt olukordades, kus mõistetakse hukka mõne kolmanda riigi juhi tegevust või kehtestatakse kolmandatele riikidele kaubandusembargot. EL riikide omavahelises suhtes on väga vähe järele jäänud solidaarsust, kui vaadata kasvõi Saksamaa ja Kreeka vahelisi suhteid. Euroliidu riikide suhtes domineerivad Saksamaa ja Prantsusmaa. Kes nende diktaadile ei allu, tembeldatakse vastuhakkajaks, nagu juhtus Ungari või Slovakkia.

Meie välisministri hirm näib olevat see, et Eesti võiks mõne iseseisva sammuga oma head mainet Brüsseli silmis rikkuda. Paet on terve oma ametisolekuaja üksnes allunud meie rahvusvaheliste partnerite diktaadile, ning see ei ole väärikas. Palju väärikam oleks meie partnereid küll tänada toetuse eest, kuid samas öelda „enough is enough“. Eestil tuleb loobuda osalemast ülejõu käivates abipakettides. Kui Brüssel kehtestab Eestile seepäele mingid repressioonid, mida Paet näib kartvat, siis tuleb sellega leppida. Aeg

KESKMÖTE: Paet on terve oma ametisolekuaja üksnes allunud meie rahvusvaheliste partnerite diktaadile, ning see ei ole väärikas.

on hakata mõtlema meie õpetajate, päästjate jt. palkadele ning riigi kui terviku kooshoidmisele.

Just nüüd, mil „täiusliku tormi“ on jäänud veel mõni aeg, peaks rohkem algatama Eesti-poolset iseseisvat välispoliitikat. Paet selle ülesandega selgelt toime ei tule, ilmselt väsimusest. Osaliseltki iseseisva välispoliitika teostamisega saaks hakkama tõenäoliselt üksnes Keskerakond.

Eesti välispoliitika suunajatel tuleks siiski arvestada võimalusega, et Euroopa ühtsus käriseb peagi lõplikult. Küllap paljud riigid sellega juba arvestavadki, kuid avalikel üritustel räägivad inertist ja ettevaatlikkusest tulenevalt veel idealistlikku eurojaatavat juttu.

Küllap paljudel on mees, kui 13. jaanuaril sõitis Euroopa moodsaim suurlaev „Costa Concordia“ Vahemeres Giglio saare lähedal karile. Tähelepanuväärne, et 100 aastat tagasi 15. aprillil 1912 juhtus õnnetus uhke ookeaniaurikuga „Titanic“, ja üsna sarnastel asjaoludel – „Titanic“ riivas ujuvat jäämäge, „Costa Concordia“ veelust kaljut. Mõlemad pidid olema uppumatud. Seda, milline nägi välja „Titanicu“ järgne ajastu, pole ilmselt tarvis meelde tuletada.

2006. aastal ristitud „Costa Concordia“ sümboliseeris rahvusvahelist Euroopa harmooniat. Kõik laeva 13 tekki kandsid Euroopa riikide nimesid. Kas on tõesti juhus, et ajal, mil eurotsoon laguneb, jooksis Euroopa ühtsusele pühendatud uhkeim „ujuvmaailm“ karile?

Kui lugeda Titus Livius Rooma ajalugu, võib märgata, kuidas vanad roomlased arvestasid sümbolite ja ennetega. Kahjuks on meie modernses mõistuslikus maailmas intuitiivsele tunnetusele jäetud väga vähe kaasaraakimisruumi. Ehk peaksime siiski euroorokate asemel rohkem kuulutama oma süvamõtete seda osa, mis puudutab Euroopa tuleviku? Siis jõuaksid ehk nii Paet kui ka Vakra, mõlemad endised Nõmme linnaosavanemad, ka Kreeka osas kompromissile – milleks esmajoones võiks pidada reaalsuse tunnustamist.

NÄDALA NUPUD

Klandorf: Midagi on kapos mäda

Järjekordse „riigireeturi“, kaitsepolitsei juhtivspetsialisti Aleksei Dresseni vahistamist esitletakse meile kui tõelist kangelas-tegu. Raivo Aeg, Peep Aru, Ken-Marti Vaher jmt kõrge positsiooniga ametnikud räägivad aktsioonist üksnes positiivses võtmes. Seevastu pika-aegset politseijuhti Koit Pikarot (pildil paremal) häirib, et keegi ei ole püüdnud selgitada, miks

ikkagi sai Dressen pika aja vältel informatsiooni Venemaale müüa ja kes on selle eest vastutav. Pikaro sõnul oleks vaja süü üles tunnistada, aga praegu räägivad Aeg, Aru ja Vaher hoopis, et kaitsepolitsei on puhtam kui kunagi varem. Tuleb ju välja, et nemed istuvad kogu aeg puu otsas, kui nende haldusalas käib tulistamine. Ka Eesti eriteenistuse looja Kalle Klandorf (pildil vasakul) mõonis, et midagi on kapos mäda, kui nii palju omi vahistatakse. Tema sõnul tegutseb kapos liiga palju mehi omakasulisel eesmärgil. Nii Indrek Pöder kui ka Aleksei Dressen on käitunud Klandorfi arvates just omakasu saamiseks.

„Kapos torkab silma, et just staažikamad töötajad on astunud halvale teele. Seetõttu arvan, et kontrolli selle organisatsiooni üle peaks kindlasti suurendama,“ ütles Klandorf Delfile.

Väidetavalt müüs Aleksei Dressen Venemaa föderaalsetele julgeolekuteenistusele (FSB) olulisi Eesti riigisaladusi. Kui kaua Dressen FSB huvides tegutseda sai, pole täpselt teada; arvatakse, et aastaid. Kui riigireetmine leiab kinnitust, on vastuvaidlematult tegu ränga kuritööga.

Kuid sarnaselt Kaitseministeeriumi rünnanud Karen Drambjani

juhtumiga on ka praeguses loos üksjagu segast. Avalikkusele näidati, et Dressen viis oma abikaasa Viktoria lennujaama, kus too pidi minema Tallinna–Moskva lennukile. Vahetult enne lennuleminekut võtsid julgeolekuametnikud Viktoria Dresseni kinni ja temalt saadi kätte oluline asitõend – andmekandja salajase infoga, mille naine pidi viima Venemaale.

Tundub ju totter? Kas tõesti hakkas suurte kogemustega professionaalne julgeolekutöötaja kasutama isiklikku abikaasat kullerina? Isegi võhikud teavad, et „tundliku info“ kätetoimetamine teostub üldjuhul läbi kolmandate isikute. Uskuda, et Dressen astus ämbrisse kogemata?... Praeguse infotehnoloogia juures on raske ette kujutada, et keegi hakkaks, mälupulk puudritoosis, Moskvasse lendama. Info kätetoimetamiseks saab kasutada kasvõi salajasi arvuti-

programme.

Samuti äratav kahtlust „riigireeturi tabamise“ teabe avalikustamise aeg – poolteist päeva enne vabariigi aastapäeva. Kas sellega taheti rahva tuju enne pidu tõsta ja see pidi mõjuma Eestile kingitusena? Või vastupidi, pühad pidid selle kiiresti mälust kustutama? Või ähvartati taas välismaalt (nagu Simmi puhul NATO struktuurid), et on kiire-kiire ja kui Eesti ise ei teata, siis see meile taaskord teatatakse?

Simm, Pöder (ja temaga seotud isikud), Dressen... Kes veel? Tähelepanuväärne on ka see, et meedias ohjeldamatult kiidetud Ansipi ja Ilvese kõned (aga miks mitte ka Terrase ja Ergma kõned) vaiksivad kapo kangelas-teost üksmeelselt nagu haud.

Sotsiaaldemokraat tahab Stalini aega tagasi

Eesti venekeelse ajalehe „Den za Dnjom“ veebiväljaandes ilmus 21. veebruaril mahukas intervjuu Narva poliitiku, värse sotsiaaldemokraadi (endise keskerakondlase) Tamara Luigasega. Intervjuu pealkiri on „Tuhandete valitsejate maa“ ja küsimused on esitanud Virko Lepassalu.

Intervjuu lõpuosas vastab Luigas sotsiaaldemokraatide ambitsioonidest rääkides Lepassalule sõna-sõnalt nii: „Saaks nädalakski tagasi stalinliku aja, loodaks kiiresti kord majja.“

Kesknädala kommentaar: pole väga raske prognoosida, et mõnele sotsile meeldiks Stalini ajast üle võtta vaid võimu meeldivam osa – vastaste kiire ja tõhus likvideerimine. Pärast mida võiks „demokraatiaga“ jälle omakasupüüdelisel edasi toimetada.

Opositsioon rebis veelgi rohkem ette

Rahva kasvav rahulolematuse on langetanud toetust nii Reformierakonnale kui ka IRL-ile. Võimuerakondade reiting kukkus võrreldes jaanuariga veelgi – kui kuu tagasi edestas opositsioon koalitsiooni 3 protsendipunktiga, siis veebruaris oli vahe lühenenud juba 6-punktiliseks. Viimatises Emori küsitluses toetas valitsusparteid 42% vastajaid ning SDE-d ja Keski kokku 48%. Kui jaanuari küsitlustulemuse kohta kirjutas vaid Kesknädal (tänu Andres Laipea blogile Infopartisan) suunamuutusest Eesti poliitikas, siis nüüd pidasid vajalikuks opositsiooni edu suurenemist märgata ja märkida ka peaaegu kõik peavoolumeedia infokandjad. Huvitav, miks?

Niisiis veebruari tulemused: REF 28%, KE 26%, SDE 22%, IRL 14%. Kujuures suurim positiivne kõikumine tabas Keski, kelle toetus jaanuaris tõusis 5% ja oli siis 27%. Seega veebruaris olulist Keskerakonna toetuse langust ei toimunud, kuigi seda ennustati – on ju näha valitsuspartei ponnistusi riiklike jõustruktuuride suunamisel Keski-vas-tasse võitlusesse.

HIIBUSE NÄDAL

KOALITSIOON PEAB KREEKA ABISTAMISEKS TEGEMA OMAPOOLSEID PINGUTUSI

KESKNÄDAL

Address: 10130 Tallinn, Toom-Rüütli 3/5
Tellimine ja levi: 6 177 717

Peatoimetaja Urmi Reinde urmi@kesknadal.ee 6 274 583
Uudistejuht Indrek Veiserik indrek@kesknadal.ee 6 274 571
Toimetaja Tiit Maksim tiit@kesknadal.ee 6 274 573

Toimetuse käsikirja ei tagasta. Kesknädalas ilmunud artiklid väljendavad nende autorite arvamust, mis ei pruugi kokku langeda toimetuse omaga.

Levi AS Express Post ja AS Eesti Post.
Lehte kirjastab MTÜ Vaba Ajakirjandus

Eestlased eelistavad sidusat Euroopat

Algus esilehel

Seetõttu on probleemsed suure osa juhtivate pankade kapitaliplaanid.

Probleeme on rohkem

Kuid probleeme pole pelgalt pankadel ega riigiti Kreekas, Portugalis, Hispaanias ja Itaalias, vaid koguni seal, kus ometi peaks kõik korras olema – EL-i komiteedes. Euroopa Parlamendil, mis ju ainus rahvaste poolt otse valitud institutsioon, on jahmatama-panevalt vähe võimalusi otsustavamalt kaasa rääkida näiteks EL-i välisteenistusküsimustes. Catherine Ashton ametkond tegutseb sisuliselt ilma parla-

Jah, tõesti on neid, kelle arvates EL-il pole vähimatki tulevikulootust. Masside arvamus ei jälgi ju tavaliselt mitte niivõrd tegude väärtust kui tegude edukust.

mentaarse kontrollita ning on tänagi alles formeerumisjärgus. Praktiliselt võib Eesti loota koostööle paruness Ashtonit tohutult finantse neelava hiiglametkonnaga ehk ainult konsulaarteenuste pakkumise tasandil, mis meie kasinaid

ressursse arvestades on kindlasti ebapiisav.

Ja ometi on selles hädameres ka optimistlikumaid arengutendentse. Kaudu üha suurenevate raskuste on EL sunnitud üha reaalsemalt ja kriitilisemalt analüüsima oma keskorganite ja liikmesriikide tegevust. Minnalaskmis-mentaliteeti ja sinisilmset uskumist on asendamas range monitooring ja kontroll koos karistusmeetmetega. Tegemist on ju riikide vabatahtliku ühendusega, millest enamus kasutab samu rahaühikuid – eurosid.

Igaühe asi

Liikmesriikide kodanikud peavad aru saama, et ühenduse probleemid puudutavad meist igaüht. Süüdi pole mitte niivõrd kreeklased rahvana, vaid nende valimistel valitud liidrid, kelle enamikku majandusseadusi ja -reegleid eiranud süüdimatult populistlik majandus- ja finantspoliitika on selle iidse riigi viinud katastroofi äärel. Nüüd on Kreekas uus valitsus ning koostöö Ateenaja Brüsseli vahel senisest tunduvalt ladusam. Karmi kärpekava kiitis, vaatamata tuhandete inimeste katkematutele protestidele, heaks ka Kreeka parlament.

Uudised kinnitavad, et sedakorda on katastroof ära hoiud. Küsimus jääb: kui kauaks? Paljude arvates peaks Kreekat igakuiselt abistama peaaegu aastaearve jagu miljarditega. Suhteliselt muretu valitsus-

juhte on korrale kutsunud enamiku EL-i riikide liidrid. Õnneks on ka Eestil kindel koht laudade taga, kus vaieldakse ja otsustatakse. Täna maailmas on ju õigupoolest just see riigi suveräänsuse ja sõltumatus tunnuks ning mõõdukaks.

Kuidas müüa Eesti ettevõtjaid

Nüüd aga teemast, mis on väliskomisjoni töökorda pide-

Minnalaskmis-mentaliteeti ja sinisilmset uskumist on asendamas range monitooring ja kontroll koos karistusmeetmetega.

valt kuulunud – välismajanduspoliitikast. Eesti ettevõtjad ei oota mitte niivõrd diplomaatiliste esindajate aktiivset müügitööd teenuste või toodete osas, kui asjakohaseid kontakte sihtriikides. S.t et Eesti esindajad teaks ja tunneks sihtriike ning oskaks suunata ekspordijate tegevust.

Siit võib teha järelduse, et Eesti välisesindaja ei pea ilmtingimata olema majandusdiplomaat, vaid pigem aktiivne info- ja kontaktvahendaja. Suuremat tähelepanu väikeste ressursside juures peaks pühen-

Foto kooli kodulehelt

ÜHISKONNAÕPETUS: Enn Eesmaa ja Heimar Lenk andsid Keskfraktsiooni väljasõidul Raplamaale Kivi-Vigala põhikoolis ühiskonnaõpetuse tundi. Ka välispoliitikat tuleb tundma õppida juba koolis!

dama Eesti ekspordijatele olulistele riikidele.

Tähelepanuväärne on Teenusmajanduse Koja initsiatiiv loomaks koostöös erinevate organisatsioonidega uuelaadset ärikontaktide portaali, mis sisaldaks teavet selle kohta, kes mis-misuguseid kontakte turul otsib. Loodetavasti annab see võimaluse koondada ühte keskusesse kõik senised toimivad ja ka mittetoimivad kanalid, sest ka negatiivne kogemus on kasulik.

Eesti väliskuvandit aitavad kujundada paljud otsused või otsustamata jätmised. Üks neist aktuaalsetest on Eesti otsus võltsimisvastase kaubanduslepe ACTA suhtes. Selle teemaga tegeleb eeskätt Välis-

ministeerium. Kuigi suur osa Euroopa riike on ACTA juba heaks kiitnud ning ratifitseerinud, kinnitavad igapäevased arengud ja eri riikidest saabunud uudised, et nii mõneski riigis peetakse kaubandusleppes ühinemist äärmiselt taunimisväärseks. ACTA seadvat ohtu koguni vabaduse alustalad. Inimõiguste ja -vabaduste piiramine seda ju on.

Ainsat väljapääsu nähakse kaubanduslepe põhjalikus analüüsis ning kõiki huvitatud osapooli hõlmavas vabas mõtlevahetuses. Seda peab heaks mõtteks ka Keskerakond.

Lühendatult Enn Eesmaa sõnavõttust välispoliitika arutelul Riigikogus

Keskerakond ja Vasakpartei alustasid koostöölabirääkimisi

Poliitikamaastikul pole sugugi kõik veel välja kujunenud ega kivistunud. Esmaspäeval said kokku Eesti Keskerakonna ja Eestimaa Ühendatud Vasakpartei (EÜVP) delegatsioon, et arutada võimaliku koostööd. Vasakparteid esindasid selle esimees Sergei Jürgens ning juhatuse liikmed Katrin Linkov, Vladimir Vaingort ja Boris Slepikovski. Keskerakonna esindusse kuulusid esimees Edgar Savisaar, peasekretär Priit Toobal, poliitiline sekretär Mailis Reps ja Lasnamäe linnaosavanem Olga Ivanova. Riigikogu liikmena ja ajalehe Stoliitsa endise peatoimetajana viibis kohtumisel Yana Toom.

URMI REINDE
urmi@kesknadal.ee

Jürgens tunnistas, et väikese erakonnana (ligi 2200 liiget) on Vasakparteil raske mõjutada ühiskonnaelu, kuid vasakpoolsetena näevad nad seda, et suuretegevõtete ja monopolide juhitud ühiskonnas läheb tööinimeste elu aina raskemaks. Nad on mõelnud kaua, kelle poole pöörduda koostööettepanekuga, ning valikus – Keskk või SDE? – jäi Jürgensi sõnul peale Kesk, „kuna sotsiaaldemokraadid on meil Euroopa kõige parempoolsemad, ja Keskerakond on sotsiaalpoliitikas rohkem teinud“. Vastastikust koostegutsemist poliitiliste ühishuvide realiseerimisel peetakse Keskerakonnaga perspektiivikamaks, sest loodetakse suure erakonna toetusele oma mõtete edastamisel.

Edgar Savisaar palus tutvustada EÜVPkujunemislugu ja peamisi poliitilisi seisukohti. Eesti poliiti-

tikahuvilisele peaks see partei 1990-ndatest eelkõige meenuma kui Tiit Toomsalu juhitud erakond, kes oli aastail 1999–2003 esindatud kuue liikme ka Riigikogus. Toomsalu tänna enam parteisse ei kuulu, kuid liikmete seast leiame Vaino Väljase, kes on vaatamata partei mitmele nimevahetusele püsinud nimekirjas 1991. aastast. Jürgens tunnistas, et hästi ei mõjunud partei arengule ebaõnnestunud nimi Konstitutsioonierakond, mis viis ära nii liikmeid kui ka valijaid. 2011. aasta Riigikogu valimistel kandideeris osa selle partei liikmeid Rahvaliidu nimekirjas. EÜVP-l on sidemeid Euroopa mitme vasakparteiiga. Eesti-siseselt on partei võimul Maardus, tugevamad ollakse ka Tartus ja Kallastel. Savisaare küsimusele Vasakpartei põhisuundadest vastasid läbirääkimisdelegaadid, et poliitiliste ideede turul on nemad kahtlemata väljas vaesemate ühiskonnakihtidest. Eelkõige

Fotod Indrek Veiserik.

on nad teinud tihedat koostööd vasakpoolse intelligentsi esindajatega (sh õppejõud ja professorid, nii eesti- kui vene emakeelega). Samuti on EÜVP olnud aktiivne korteriühistute valdkonnas – seoses inimeste vaesumisega ja suutmatusega korterite eest maksta on vasakparteilaste hinnangul ühistute näol tegemist omamoodi ühiskondliku pingekoldega, mis kohati juba plahvatab, nt Ida-Virumaal ja maapiirkondades, sealsetes endiste majandikeskuste korruselamutes.

„Korteriühistuid pole praegu justkui kellelegi riigis vaja, ükski instants nendega ei tegele. Seadus, mida Riigikogu praegu menetleb, on parempoolne ja lahenduste asemel hoopis suurendab pingeid. Korteriühistute lahendamata temaatika on pomm, mis kogub lõhkejõudu,“ hoiatas Vaingort. Vasakparteilaste hinnangul on noorte hulgas tekkimas radikaalseid rühmitusi, näiteks anarhistide grupp jt. Deklasseerunud kihid otsivad tegutsemisvõimalusi, ja see on ühiskonnale

ohtlik. Samuti arutati kohtumisel eesti ja vene noorte erinevaid väljundeid tulevikus.

Katrin Linkov rääkis, et kuna Eestis puudub regionaalpoliitika, siis on maaelanikkond jäänud suurde hätta, sõltuma transpordist ja mõnitavatest eurorahadest, mida raisatakse enamasti mõttetult.

Vasakparteilased märkisid ka, et nad tunnevad hästi maaelu ja teavad, et võivad siin olla Keskerakonna usaldusväärseks koostööpartneriks, sest Keskerakond ei ole hetkel maapiirkondades tugevalt esindatud.

„Me anname aru, et teie, Keskerakond, ei ole vasakpoolne partei, kuid meie jaoks on põhiline sotsiaalvaldkond, ja selles te olete Eestis kõige optimaalsemad,“ kinnitas Jürgens. „Maal on inimesed masenduses ega hääleta pärast Arnold Rüütli eemaldumist poliitikast enam mitte kellegi poolt,“ lisas Linkov. „Noored ei saa maale jääda ega maale tulla, kuna isegi keskmise palgaga ei ela maal ära, eriti kui on vaja rajada ka eluaset.“

Delegatsioonid leppisid kokku lähinädalatel uuesti kohtuda ning mõnel siinnimetatud konkreetsetel teemal juba ekspertide tasemel ümarlaud moodustada otsimaks ja pakkumaks omapoolseid lahendusi.

Esmane koostöökohtumine tunnustati mõlemalt poolt sisukaks ja õnnestunuks ning otsustati parteidevahelisi läbirääkimisi jätkata.

Head Lääne-Virumaa keskerakondlased,

Ootame teid erakonna ja piirkonna 20. aastapäeva peole

laupäeval, 3. märtsil kell 16.00
Sõmeru Keskusehoones (Kooli 2).

Õhtut juhivad ning tantsuks laulavad Mare ja Vallo Taar. Kaetud on peolaud.

Osavõtutasu kõikidel 5 eurot.

Eelregistreerimine kuni 29.02.2012
telefonil 50 92 801
või e-mailil
laaneviru@keskerakond.ee

Meenutame naistepäeva!

Klubi Keskpäev kutsub

laupäeval, 3. märtsil kell 12.00

Keskerakonna Haabersti piirkonna büroos (Õismäe tee 57a)
info tel 655 00 80 ja 53 337 360

Juhatus

Tulekul järjekordne omandireformikonverents

MTÜ Koduõigus kavandab koostöös Tallinna linna ja Eesti Linnade Liiduga konverentsi "Omandireformi lõpetamine põhiseaduslikul alusel".

Konverents toimub Rahvusraamatukogus 24. aprillil.

Osalema oodatakse teadlasi, poliitikuid, represseeritud sundüürnikke.

Kontakt:
Eesti Üürnike Liit,
tel 62 72 910,
est.tenants@neti.ee

Kolm tähelepanekut Ansipi väsimuse kohta

Ansipi pidupäevane sõnum väsimusest ja peatselt lahkumisest ametist ei tulnud vist kellelegi üllatusena. Tal on põhjust väsinud olla, eriti kui ta silme ees kangastuvad viimaste avaliku arvamuse küsitluste trendid.

EDGAR SAVISAAR
Keskerakonna esimees

Samal ajal ei tohi Ansipi juttu kunagi üksüheselt võtta. Ta on päris hea poliitiline manööverdaja ja ka praegu näen tema sõnumis pigem soovi löögi alt välja pääseda, ja ei midagi suurejoonelisemat.

See mees oskab avalikkuse tähelepanu kõrvale juhtida. Vaadake, kui andekalt viis ta avalikkuse viha kõrvale Haigekassa ja Töötukassa kaaperdamise teemalt. Selle asemel hakati rääkima hoopis fooliummütsikes-test, mis on palju ohutum. Võib-olla mindi küll liiale, s.t fooliummütsikesest kõneldi liiga palju. Ansipi lähedane sõber Astok hakkas lausa keskerakondlikku juttu ajama, aga see ei ole kõige suurem häda.

Ansip manööverdab

Lihtne oleks taandada kogu Ansipi jutt ühele taktikalisele manöövriks. Tegelikult oli tema sõnumis midagi enam, isegi strateegilist.

Esiteks,

Ansip on pikka aega tulevikust laenu võtnud ja olukorda ilustanud. Just tema peaks vähemalt aimama, milline on tegelikkus ja kuivõrd on maha põletatud Eesti ressursid. Kui Ansipi indikaatorid näitavad olukorra edasist halvenemist, siis võib ta tõepoolest tahta nüüd peareenilt kõrvale tõmbuda.

Küsite, kas Ansip on see rott, kes pageb hukkuvalt laevalt. Ei tea, aga ma ei näe temas soovi järgida Titanicu kapteni eeskujut, kes läks põhja koos oma laevaga.

Mina olen Ansipit nimetanud „ruttavaks noormeheks“, kelle üht või teist isegi positiivset esitatud sõnumit peab käsitlema ka hoiatava signaalina olukorra kohta üldse.

Teiseks,

arvatakse, et Eesti püüab peatselt hakata ajama uut, liberaalsemat ja isegi sõbralikumalt poliitikat

Venemaa suhtes. USA on seda meie käest korraldvalt nõudnud, ning nüüd, kui Obama tagasitulek sügisel on muutunud enam-vähem tõenäoiseks, peab ka Eesti parempoolne eliit paremaks taganeda ajast ja arust bushilikele positsioonidelt mõistlikkuse suunas.

Kui nii, siis on aga vaenusümbol vaja kõrvale lükata – Ansipist peab lahti saama. Tekkinud on paradoksaalne olukord. Pronkssõduri-kriisi ajal konkureerisid Reformierakond ja IRL rahvuslaste häälte pärast. Nüüd püüavad nad kõik vene häält, seda nii sotsid kui ka Res Publica poolt alla neelatud IRL, sest midu poleks võimalik Vene ärimees-tega teha äri, alates transiidid-ärist Tallinna Sadamas ja lõpetades laialdase kauplemisega elamislubade sfääris.

Eesti erakondade noortekogud Vene saatkonnas

Nädal tagasi kutsus Vene saatkond endale külla Keskerakonna, IRL-i ja Reformierakonna noortekogude delegatsioonid. Ühe osavõtja

tähelepanek oli, et kui teistega aeti juttu, siis Reformierakonnaga arendati suhteid. Jäi mulje, et Reformierakond püüab mis tahes hinnaga jälle Venega sõbraks saada.

Pärast presidendivalimisi Venemaal oleks poliitika vahetumine seal ootuspärane, isegi kui need valimised lõppevad tõenäoliselt Putini võiduga. Reformierakonnaga ilma Ansipita võib Putin küll kokku leppida!

Niisiis seisab ees Reformierakonna, IRL-i ja sotside suur lahing venelaste häälte pärast, kus ka Keskerakond peab paratamatult juba oma praeguse positsiooni säilitamiseks kaasa lööma.

Kolmandaks,

oluliselt muutub ametnikkonna positsioon riigis. Seni andsid ametnikele kindlust kaks parempoolset liidrit – Ansip ja Laar, kes näisid seisvat oma postil igavesti. Nüüd tekkis vaakum – iseasi, kas päriselt või Ansipi taktikalise manöövri tulemusena. Osa ametnikest lööb nüüd kõhk-leva ega panusta enam Ansipile, sest akki lähebki nii nagu ta lubas.

Teine osa näeb kahe liidri rivist väljalangemises oma suurt võimalust, et juht-ametnikest võiksid saada parteiliidrid. Kohad said vabaks, Reinsalut ei võeta veel tõsiselt, Ansipit ei võeta pärast tema avaldust enam tõsiselt. Mõned ametnikud peaksid lähima aasta jooksul avalikult politiseeruma, nii nagu omal ajal tegid seda Parts ja Pihl. Muidugi, osa ametnike jaoks ebakindlus suureneb, sest igasugune võimuvahetus võib ka nende positsioone kõigutada.

Aastapäevakõnede sõnumid

Mõned tähelepanekud ka vabariigi aastapäeva esinemistest. Tähelepanuväärsed kõned pidasid Ansip ja Ilves. Ansip rääkis kriisi kestmisest, Ilves aga kriisist väljumisest tänu eurole (muide, Ansip võib hakata kriisijutuga tekitama endale uut kandepinda parima kriisi-peaministrina).

Ilves kirjeldas Euroopa kohta veel mingit retsepti – laenukoormuseta riigid panevat seljad kokku. USA suhtes polnud Ilvesel öelda muud, kui et 2% SKT-st kaitsekuludeks ja Afganistanis osalemine peavad meid päästma. Inimeste riigist ja maalt lahkumise probleemi püstitus oli riigipea kõnes esmakordne; nüüd, kui väl-

jaränne on muutunud epideemiiliseks. Sõimas ta aga samas vulgaarmarksistideks neid, kelle arvates inimesed lahkuvad palga elik töö otsinguil (ja samas kõnes pidas epistlit, et sõimata ja solvata ei ole ilus).

Samas ei pakkunud Ilves mingitki retsepti, kuidas Eesti peaprobleemi lahendada. Esitledes massilist väljarännet kui vabadusega kaasnevat paratamatust, pole Ansip väljarände-teemat aga üldse käsitlenud.

Näib nii, et praeguse Eesti *establishment*'i kõik olulisemad orientiirid on uppis – parempoolsete tunnustust mõõda USA taandub, Euro laguneb ja oma rahvas põgeneb (just sellises järjekorras). Mida kauemaks nad võimule klammerduvad, seda rängemad on Eesti rahva kaotused.

Eelmise aasta 29. septembril, kui Eesti liitus kiirustades Euroopa Finantsstabiilsuse Fondiga ja nõustus 1,995 miljardi eurose garantiiga, rõhutas koalitsioon, et me ei räägi Kreekast, vaid ainult Portugalist ja Iirimast.

RAINER VAKRA
Riigikogu liige
(Keskerakond)

Tänane võimalolijate retoorika eirab jälle selget diskussiooni ja põhjenduseks tuuakse seekord, et Riigikogu on juba EFSF-i heaks kiitnud ning Kreeka uus abipakett on nüüd vaid vormistamise küsimus. Vajalik on siinkohal märkida, et kreeklased arutasid ja vaidlesid 130-miljardise abipaketi üle isekeskis 3 kuud, Eesti valitsus andis nõusoleku 3 päevaga ja parlament peab tegema kaks istungit ühe päevaga. Ühe päevaga!

Miks ei tohiks Eesti toetada Kreeka abipaketti? Kreeka edusammud on viimase, pea-aegu kahe aasta jooksul olnud minimaalsed ning peame ebaõiglaseks, et Eesti maksumaksjad kannatavad teiste tege-

mata jätmiste arvelt. Pole mõistlik, et Eesti käendab endast rikkamaid probleemi-riike – eriti kui arvestada seda, et panustame EFSF-i oma sise-majanduse kogutoodanguga võrreldes rohkem kui teised riigid. Eesti 1,995 miljardi eurone garantiikohustus moodustab 13,8 protsenti riigi SKT-st.

Miks oleme olukorras, kus Eesti, kelle riikliku võlataseme ning eelarvedefitsiidi pea olematus on tõusnud juba sisuliselt rahvusliku ohukuse teemaks ning kelle maksejõuetuse tõenäosus on seega madal, peab ühisesse nõu, „päästefondi“ panustama suhteliselt rohkem, kui riskantsemad riigid? Kus on siin loogika?

Samal ajal ei saa mainimata jätta kurioosset tõsiasja, et Kreeka miinimumpalk on sisuliselt võrdne Eesti keskmise palgaga. See on ülekohtune, kuidas me oleme oma inimestel palunud viimaste aastate jooksul taluda kulukärpeid, tööpuudust ja palkade vähendamist, kuid nüüd oleme justkui sunnitud lisaks kõigele veel teiste heolule peale maksma. Võime olla uhked Eesti rahva üle, kes rasketel aegadel on käinud ühte jalga ning mõistnud ohverduste

Kas K

vajadust ning pole ummisjalu tormanud tänavatele rahutusi korraldama – see, mis on paraku Kreekas viimasel ajal igapäevane nähtus. Kui Riigikogu kiidab heaks Kreeka nõuasteoperatsiooni, peaks olema saadikutele häbi inimestele tänaval otsa vaadata.

Rahasüst probleeme ei lahenda

Kahjuks ei lahenda uus rahasüst probleeme ning tegu on vaid ajutise turgude rahustamisega. Kreekasse raha kühveldamisega probleem ei kao. Mured ainult summutatakse hetkeks, kuid isegi troika enda lekinud memost saab lugeda, et tegelikult on järgmise abipaketi vajadus juba täna ilmne ning Kreeka võime ise enda rahaasju ajada järgmiste aastate jooksul ei taastu. Jah, võime praegu mängida seda mängu, et eesootavat krahhi ei näe, kuna see on eurokupüüride alla maetud, kuid tegelikult probleemid ainult suurenevad, ja kui need ükskord, vaatamata venitamisele, uuesti plahvavad, saab tulekahju olema palju ulatuslikum.

Seda olukorda võib võrrelda inimese tervisega. Tänaste meditsiiniliste võimaluste juures on näiteks kopsupõletiku sümptomite peitmine täiesti võimalik. Palavikku on võimalik vägisi alla suruda, kõha on võimalik kaotada, ergutitega on võimalik kunstlikult energiatset tõsta. Mida varem

Häbi

Algus lk 1

Kuidas Bulgakov siiski suutis Stalini ajal luua „Meistri ja Margarita“ ning Pasternak veidi hiljem „Doktor Živago“? Ehk tuleks järeldada, et kõigist ideoloogiatest on just üli-rahvuslik (marurahvuslust meil polevat!) surveavaldamine rahvuskultuurile kõige hukutavama ja pärssivama mõjuga? Ja selle surve all ei suuda varsti ka kõige andekam looja enam midagi tõeliselt kaasaegset, liigutatavat ja hingeminevat kirja panna?

Nõukogude Eestis kirjanduslikke pärle siiski loodi, hoolimata tsensuurist. Ja just eesti keeles. Meie rahvuskeeles, mida kiusati raudse eesriide taga märksa vähem kui praegust „tiblakeelsust“ vene gümnaasiumides. Riigis rahvusvaenu suurendav koolireform edendavat justkui eesti keelt ja kultuuri, aga on seni eden- danud vaid protestilaineid ja vihkamist eesti keele vastu.

Rahvuspõhine riik, kus eiratakse kodanike võrdseid õigusi

ja korrutatakse eestlaste eelislamisest, ei too tegelikult ka eestlastele, eestlusele ega eesti kultuurile mingeid eeliseid.

Kudu

Niisugune riik muutub üha rohkem vihapõhiseks riigiks, kus igasugune inimlik ja aus kultuuritegemine on määratud hääbumisele, sest selle riigi tundlikumad ja andekamad esindajad kolivad üha rohkem välismaale. Nojah, eks ikka selleks, et sealt eestlust kuulutada, aga seejuures oma lapsi ja lapselapsi juba võorkeeles kasvatades, nagu ka „eesti laul“ kõlab riigiteleviisioonis juba inglise keeles. Märksa loogilisem oleks, kui lauldaks vene keeles, sest pool Tallinna ja Kirde-Eesti on vene-, mitte ingliskeelne. See, kui lauldaks

nende emakeeles, meelitsaks ehk ometi kord ka noori venelasi meie Hommikuteleviisiooni kuulama. Nad kõik on ju meie riigi kodanikud, keda aga riik mitte ei integreeri arukalt, vaid pigem alandab ja väldib.

Inimlikku ja mõistlikku rahvuslikkust, mida kord eestlastele töötas „40 kiri“ ja mis annab võimaluse eestluse üle siiralt uhke olla, mitte seda häbeneda, järgib minu arvates praegu kõige rohkem Keskerakond, kuigi ka selles parteis on palju endisi kommuniste.

Paljud neist suutsid jääda Nõukogude Eestis ausateks kultuuriloojateks ja osu- tud ka praegusele rahvussurvele vastu pidada. Seepärast palun just Keskerakonnalt midagi, mis tundub lausa inimvõimete piire ületavat. Aga eks selle partei juhid ole varemgi imetaoliste saavutustega hakkama saanud. Meenutagem kas või Balti ketti.

Ma palun, et Keskerakond algataks liikumise, mis mõistaks moraalselt hukka iga inimese, kes püüab okupatsiooni ja kollaboratsiooni süüid veeretada rahvuslikult

reekat saab veel päästa?

tõdeda fakti, et aeg tuleb maha võtta ja haiglasse siruli visata, seda kergemalt haigusest võitu saab. Mida kauem aga venitada ja kõigile kinnitada, et kuna sümptomeid eriti ju pole, sest keemia möllab veres, siis pole ju ka probleemi, seda hullem saab lõpuks krahhi olema. Kui patsient just päris ära ei koole, saab kopsude ravimisele lisaks tegeleda muude organite lappimise või asendajate otsimisega. Ja see on põhjus, miks on vaja sekkuda alati pigem varem kui hiljem ning vähem uskuda, et küll kõik iseenesest mööda läheb.

Kreeka abipaketi pooldajad muidugi ütlevad, et praegu ongi kõige olulisem aeg võita, et ühe riigi langemisest ei tekiks dominoefekt, mille järgmisteks langevateks kivideks oleksid Portugal, Hispaania, Itaalia ja teised. Riigid, mille langust on nende suuruse tõttu juba väga raske lihtsalt Kreeka moodi kinni maksta. Sellise argumentatsiooniga saab paraku nõustuda ainult juhul, kui on ette näidata selged meetmed, mis nõu võidetud aja jooksul probleemide sisuliseks lahendamiseks ette võetakse. Paraku ei ole sääraseid meetmeid teada, mistõttu ei saa tõsiselt võtta ka kogu „aja võitmise“ retoorikat.

Arvestada tuleb, et aprillis toimuvad Kreekas parlamendivalimised, mistõttu pole sugugi kindel, et kärpekava reaalselt ka ellu viiakse. Arvestades

KREEKA KANNATAB: Hoolimata Euroopa suurtest abipakettidest võitleb pildile jäänud Ateena saapapuhastaja külma, püüdes endal hinge sees hoida. Tema kõrval liivakella-graffiti.

Ateena tänavatel meelt avaldava rahva meelsust, on kärpekava eirajate võimule pääsemine küllaltki tõenäoline.

Kreeka peaks eurotsoonist lahkuma

Mis oleks lahendus? Tõenäoliselt aitaks Kreeka jalule siiski eurotsoonist lahkumine. Ainult see annab neile võimaluse oma valuuta devalveerimiseks, et muuta Kreeka turistidele taskukohasemaks ja kohalikud tooted odavamaks. Kreeka konkurentsivõime peab tõusma! Üks moodus on kokkuvõtte, palkade vähendamine, sotsiaalkindlustuse koomale tõmbamine. See on aga väga pikk

ja vaevaline tee, mille tulemuslikkus sõltub suuresti kohalike poliitikute ja rahva tahtest. Pidage mind küünikuks, aga sellist tahet Kreekas pole.

Devalveerimine seevastu on kiire ning küllalt selge moodus taastada välismajanduslik tasakaal. Kindlasti ei ole see mingi meeldiv lahendus. Absoluutselt mitte! Kuid see ongi see, millest tuleb täna selgelt aru saada – häid lahendusi ei ole. On ainult halvad ja veel halvemad. Devalveerimine oleks aga võimalus, kuidas Kreeka majandus saaks, vabandage kujundi klišeelikkust, fõoniksina tuhat tõusta. Edukaid näiteid on ju

ka lähiminevikust võtta: Argentiina ca 10 aastat tagasi – 2002. aastal toimunud 11% SKP langusele järgnes juba 2003. aastal majanduskasv ning kriisieelne tase saavutati kahe aastaga. Isegi hiljutine Islandi panganduskrahhi räägib pigem devalveerimise kasuks.

Jah, ilmselgelt pole Island täna veel täielikult kriisist toibunud, kuid tänu kindlale tegutsemisele valitseb, vaatamata 2008. aasta lõpus aset leidnud Islandi krooni kollapsile, täna riigis majanduskasv! Miks siis täna hoidutakse devalveerimislahendi üle tõsisemalt arutamast? Üheks põhjuseks on suure krahhi kar-

tus, mis kõigutaks Euroopa suurpankade jalgealust. Devalveerimine mõjuks Kreeka kreditoride jaoks veel rängemalt, kui praegu alla neelatud 53,5%-ne kärbe võlakirjade nominaalväärtusest.

Halvad ja veelgi halvemad lahendused

Siin aga ongi koht, kus otsus selle osas, mismoodi edasi minna, tuleb langetada poliitikutel. Nagu varem öeldud, ei ole häid lahendusi, on halvad ja veel halvemad. Tahame seda või mitte, praegusel probleemiderägastikul pole ühtset majanduslikult õiget lahendust. Praegu on valitud tee, mis kaitses võimalikult hästi kreditore, kuid muudab Kreeka majandusarengu lähima 5 aasta jooksul pea võimatuks. Siiski, eeldades, et lisaks kokkuhoiule otsustatakse Euroopas ka inflatsiooni abil end võlgadest välja rabeleda, mõjub see laastavalt kõigi Euroopa hoiustajate

jaoks – sealhulgas mõjub laastavalt näiteks oma olemuselt konservatiivsetele pensionifondidele, mis hoiavad õigus- ja olulise osa oma varadest rahaturufondides või hoiustena.

Tegemist on väga suure summaga. See on enam kui 5% Eesti käesoleva aasta riigieelarvest! See on näiteks sama suur, kui põllumajandus- või kaitseministeeriumi haldusala eelarvestatud kulud 2012. aastal. See moodustab ligi poole Eesti Haigekassa riiklikuks ravikindlustuseks ette nähtud kuludest sel aastal. See on summa, mille üle Riigikogu ei peaks olema sunnitud otsust langetama kõigest ühe päevaga! Ja see kõik eelnev kokku ongi põhjus, miks Eesti ei saa toetada Riigikogus Kreeka abipaketi heakskiitmist.

Artikkel ilmus ka Delfis 23. veebruaril.

Parem õudne lõpp

Tallinna Tehnikaülikooli professor RAINER KATTEL:

„Kreekal on ilmselt mõistlikum valida õudne lõpp eurotsoonist väljumise näol, kui kannatada lõputa õudust suure laenukoorma ning langeva majanduse all järgnevad kümme aastat eurotsooni jäädes.“

ERR-le 26. veebruaril

vene lastele silma vaadata!

sovetsomenklatura't ainult meie vene kogukonnale, nullides seega täielikult sovetdiktatuuri tegeliku olemuse, mis seisnes sovetpropagandas, sovetlikus tsensuuris ja „raudses eesriides“. Just selles on tegelikult sügava poliitilise kriisi olemus, sest rahvas mäletab veel väga hästi, kuidas „raudse eesriide“ taga tegelikult elati, tsenseerimise ja nuhkimise all kannatati. Kahju, kui välismaised nõuandjad on külma sõja täiesti unustanud, on unustanud koonduslaagrid, kus vaevlesid süütu inimesed. Sama süütu ja andekad nagu meie vene kooliõpilased, keda mõned eesti noored juba täiesti avalikult ja jultunult „mõttetuteks Lasnamäe tibladeks“ tembeldav. See ongi „Laari-Lauristini pakti“ tegelik tulemus meie uue põlvkonna kasvatamisel.

Ka Nõukogude Eestis oli rahvuslik diktatuur

Seda toetasid omakasupüüdliselt kõik rahvuskollaborandid ja diktatuurliku võimu täideviijad, mitte aga vene võõrtõelised ega intelligendid, keda tänapäevani nimetatakse Eestis „okupantideks“. Seda tehakse nii otse kui ka kaudselt, nii kõmulehtedes kui ka

kõrgel riiklikul tasemel, näiteks nimetades okupatsioonikeeleks üksnes vene keelt, kuigi näiteks mind tsenseeriti ja kiusati Tartu ülikoolis taga puhtas eesti keeles. Ühe keele tembeldamine okupatsioonikeeleks on juba iseenesest natsionalismi õhutav, sest kui niisugusest loogikast lähtuda, siis peaksime varsti Euroopas vestlema hiina või jaapani keeles. Ka saksa keel oli Teise maailmasõja ajal meie mandril okupatsioonikeel ja samas rollis on olnud peaaegu kõik maailma suured kultuurkeeled.

Ma tean, et palun Keskerakonnalt peaaegu võimatut, aga minu arvates on praegusel ajahetkel ainus võimalus süütu venelasi ja seega ka süütu eestlasi kaitsta, kui tehakse üleskutse hukka mõista nõukogude kollaboratsioonism, mis on moondunud üha innukamaks rahvuslikuks tagakiusamiseks, avaldades nii vene kooli reformimises kui ka paljudes muudes seadustes. On viimane aeg taas avalikult meenutada, et Nõukogude vägede sissetungi tervitas Johannes Lauristin, aga kindlasti mitte ükski lasnamäelane, sest siis polnud Lasnamäe linnaosa veel olemas. Kindlasti käitus Stalin teda tervitanud

Eesti haritlaskonnaga hiljem väga alatult. Aga see pole mingiks eneseõigustuseks, et käitüksime praegu meie venekeelse elanikkonnaga sama alatult. Kirjanik Johannes Vares-Barbarus (Eesti NSV Ülemnõukogu Presiidiumi esimees 1940.–1946. aastal) tegi oma viga mõistes enesetapu.

Ma ei kutsu kunagisi heauskseid, demokraatlikke ja ausaid kommuniste

enesetapule, vaid oma kunagise parteilise kuuluvuse rahumeelsele hukkamõistmisele ja avalikule tunnistamisele, et praegusel Eesti vene elanikkonnal pole 1940. aastate okupatsioonist juba ammu mitte mingit süüd, mida nad peaksid lunastama oma emakeelt häbenedes ja võõras keeles poolikut haridust omandades.

Eesti rahvas tehti nõukogude ajal vastu tahtmist kaasosaliseks sovetlikes kampaaniates, sest vähestel oli julgust põgeneda „raudse eesriide“ taha või aktiivselt vastu hakata. Kas tõesti peaksime ka nüüd muutuma vaikivateks kaasosalisteks venelaste ahistamises, mida Kalle Käsper õigusega nimetab sadistlikuks? Ja seda

ainult seepärast, et igäihel meist oli isa või ema, vanaisa või vanaema, vend või õde, sõber või abikaasa kommunist? Mõistkem ometi kord lõplikult hukka NSV Liidu kommunistlik ja samas rahvuslik diktatuur, mille abil eesti rahva meelitas nuhkimise ja tsenseerimise, pealekaebamise ja valetamise salakaval Stalin, aga mitte praegune lasnamäelane või Narva tööline.

Ainult Keskerakonnal jätkuks vaimu- ja hingejõudu

teha niisugune algatus, mis nimetaks asju õigete nimedega, ja ta ei peidaks jaanalinna pead mugavate sõnade taha nagu „vene aeg“ ja „vene okupatsioon“, mis juba üksnes sõnade „nõukogude okupatsioon“ väljavahetamisega „vene okupatsiooniks“ kõik rahvuslikud kollaborandid süüst vabastab ja venekeelsele kogukonnale varju heidab, jättes igasugusest moraalsest vastutusest ilma kõrgetes valitsusametites olnud eestlastest kollaborandid. Keskerakonna üleskutse päästaks eesti rahva sellest uuest häbist, millesse me „tänu“ rahvuslaste propagandale 20 aastaga oleme vajunud.

Ma palun, et Keskerakond algataks liikumise, mis mõistaks moraalselt hukka iga inimese, kes püüab okupatsiooni ja kollaboratsioonismi süüd veeretada rahvuslikult sovetnomenklatuuralt ainuüksi meie vene kogukonnale, nullides seega täielikult sovetdiktatuuri tegeliku olemuse, mis seisnes sovetpropagandas, sovetlikus tsensuuris ja „raudses eesriides“. Keskerakonna üleskutse päästaks eesti rahva sellest uuest häbist, millesse me „tänu“ rahvuslaste propagandale 20 aastaga oleme vajunud.

Jah, ka minu isa oli kommunist, aga ma austan teda ometi väga, sest ta on eesti spordile palju kuulsust toonud. Kahjuks pole ta enam elus, ta ei saa ise mõista hukka rahvusliku kollaboratsioonismi, mis praeguseks on leidnud endale parima liitlase marurahvusluse näol. Seepärast teen seda mina ise oma isa mälestuse nimel, sest Fred Kudu ei põlanud midagi nii väga, kui valetamist ja silmakirjalikkust, kaunistatagu seda pealegi sõnadega „rahvuslik identiteet“. Missugune „identiteet“ saab aga olla rahvusvaenu õhutatavate seaduste ja koolireformi

ning kunagise „40 kirja“ vahel, mis kutsus meid üles looma riiki, kus poleks rahvusvaenu ega vihkamist? Riiki, kus ei korraldataks sovetpropaganda kombel ajakirjanduslikku ajujaht suhteliselt tühistele eksimustele, kuna ei taheta märgata suuri tragöödiid, mis sunnivad noori, nende rahvusest olenevalt, Eestist põgenema, sest nii silmakirjalikus riigis on võimatu elada? Riigis, kus riigiteleviioon eitab marurahvusluse olemasolu sama maruliselt nagu sovetpropaganda eitas ebavõõrdus ja inimõiguste rikkumisi paradisiilikus töölisriigis.

President Ilves elab väljamõeldud Eestis

Võrumaa Teataja

Kesknädal avaldab autori nõusolekul ajakirjanik VEIKO MÄRKA arvamust, mis ilmus 11. veebruaril Võrumaa Teatajas.

Toomas Hendrik Ilvese avalikke kõnesid jälgides olen jõudnud järeldusele, et president ei saa enam ammu aru, millises riigis ta elab. Nii erinevad on tema püstitatud pseudoprobleemid neist asjust, mis rahvale tõeliselt olulised. Mais 2011 kutsus Ilves kandma Liibanonis rõõvitud eestlaste perede toetuseks rinnas kollast linti. Kui ta peaks kandma ükskõik mis värvi linti iga siin-samas Eestis hädas oleva pere toetuseks, nõrkeks ta selle koorma all otsekohe. Kusjuures pantvangis olnud jalgratturite elu oli tunduvalt lihtsam, sest neile tuli ju süüa ja peavarju anda, muidu poleks lunaraha nõudmisel mõtet olnud. Meie hädasolijail tuleb loota vaid Toidupangale (seegi

võinud õelda: „Mõelgem, et me ise oleme tähtsamad kui meie hambahari.” Teiseks võib iga inimene, kes Ilvese kombel väljamõeldud riigis ei ela, veenduda, et Eesti meestest hoolitsevad kõige vähem oma tervise eest joodikud – kontingent, kellel autot nagunii pole (või igatahes ei hoolitse nad enam selle eest). Huvitav, mida president neile soovib? Kaine peaga seda elu taluda või? Lollused jätkuvad: 3. jaanuaril 2012 kirjutas Ilves Facebooki üleskutse, et leida 100 põhjust, miks on Eestis hea elada. See pole raasugi parem õnnetu telemärtri Vahur Kersna jutust, kes jõulude ajal igalt intervjueritavalt vaat et pisarsilmi mangus: „Kas Eestis on hea

paik elamiseks?” Muidugi ei raatsinud ükski vastaja paljukkanatanud inimvarele eitavalt vastata. Ega Ilves ometi Kersna-sarnaseks saada taha?

Kas keegi leiab 100 põhjust, miks on Eestis hea elada?

100 põhjusega haakub varasem ta-

lentide Eestisse tagasikutsumise kampaania. No mida nad peaksid tegema maal, kust üha kiiremas tempos lahkuvad mitte ainult teadlased ja muusikud, vaid ka bussijuhid ja ehitajad? Lühidalt – kõik, kes oma pea ja kätega endale leiva lauale suudavad muretseda.

Eestist saab üha enam sotsiaalabist elatava elanikkonnaga riik. Seda näitavad ka meie telekanalid, kus üksteise järel ilmuvad saatekavva tõsielusaated puuetega inimestest, raskete haiguste põdejaist ning lihtsalt vaestest ja õnnetest (näiteks „Meie inimesed”, „Rääkimata lugu”, „Sind otsides”). Tänase Eesti telekangelane on raske puudega laps, keda kasvatab vanaema (muidugi, vanemad on ju välismaal!). Et meil selliseid saateid väga vaja on – milles ma ei kahtlegi –, tuleneb sellest, et üha suurem osa teleauditooriumist samastab end nähtavate inimeste ja nende probleemidega. Mida need tagasitulevad talendid siin hädaorus tegema peaksid? Hooldekodu-

des ja maarjakülades tasuta jõulukontserte andma?

25. jaanuari „Pealtnägijas” oli lõik Eesti määrdemeistritest, kes valmistavad nüüd ette Venemaa, Poola ja USA staaride suuski. Miks nad seda kodus ei tee? Lihtne vastus: pole enam kedagi, kelle suuski määrida. Ratastool liigub niisamuti.

3. jaanuari Postimehes ilmus presidendi kantselei avalike suhete osakonna juhataja Piret Perdi selgitus 100 põhjuse üleskutse tagamaadest: „Üleskutse eesmärk on jagada üksteisega emotsioone ning mõelda selle üle, mis meil on hästi ja mille üle saab iga eestlane uhke olla. Need põhjused saavad erineval moel paljusid inspireerida, ka presidenti ennast, kui ta kirjutab kõnesid ja välismaal Eestit tutvustab.” See on juba väga kole jutt. See tähendab, et Ilves kavatses välismaal Eestit olude kohta ettekavatsetult valetama hakata.

Ilvese kramplik püüe otsida mingeid põhjuseid, miks peaks olema Eestis hea elada, on nagu laviinile vastu jooksmine lootusega, et see aitab kokkupõrget pehmeneda. Eesti riigi naeruväärsust näitab juba see, et meie tähtsaim ekspordiallikas on saastekvoot. See tähendab, et meile makstakse selle eest, et me midagi ei tooda. Muidugi näitab selline kord sedagi, et globaalne majandus on täiesti teenitult hukka minemas. Aga küllap võetakse kusagil WTO-s või Maailmapangas varsti aru pähe ja hakatakse toetama ainult neid, kes midagi kasulikku teevad. Siis ei jää armsal maarahval üle muud, kui veel intensiivsemalt välja rännata.

Paraku ei puuduta president oma kõnedes kedagi otseselt

Muidugi on Eesti presidendi ametikoht iseenesest mõttetu – enam-vähem õiguskantleri ja välisministri vastutuskohustuste rüüst. Aga peab seda siis nii innukalt välja näitama? Muidugi ei väida ma, et kõik presidendi kõnedes leiduv väär sõnade kriitikat. Hoopis rohkem on täiesti mõistlikku juttu, mille ainus viga on see, et see ei puuduta kedagi otseselt. Näiteks erakorraline esinemine ETV-s Pürit Toobali kodust erakirjavahetuse leidmise järel (18. jaanuaril). Klähvijate kari oli ilma Ilvesetagi arvukas ja selle klaperjahiga liitumine ei muutnud teda raasugi väarikamaks. Usun, et meil on kümneid tuhandeid inimesi, kes on võõraid kirju lugenud. Kah mul asi, mis peaks presidenti puudutama, eriti veel, kui midagi konkreetselt teada pole! Kindlasti on ka selles ametis võimalik ilmutada initsiatiivi, mis tõesti eesti rahvast liigitaks. Võtame kasvõi selle-sama puuetega, invaliidistunud ja krooniliselt haigete

inimeste massi, mis Eestimaad täidab.

24. jaanuari „Aktuaalses kaamerast” ütles Valgamaalt pärit tudengineiu väga aruka lause (arukama, kui kõik Ilvese viimase poolaasta kõned kokku): „Mida rohkem edasi, seda rohkem sotsiaaltöötajaid vajatakse.” Nende kohapealne ettevalmistamine ei ole piisav lahendus – needki noored võivad ju Eestist lahkuda. Tööpõld aga üha avarduv. Pealiskaudsetel küsitlustel olen tähele pannud, et külapoodide juurde kogunevatest bocki-, tauruse- ja president8-meestest nimetab enam oma peamiseks sissetulekuallikaks sotsiaalabi. Ja see kehtib vaid nende kohta, kes omal jõul poe juurde jõuavad!

Niisiis võiks Ilves enda kanda võtta missiooni: igale Eesti kodanikule hooldaja välismaal! Maailm on täis empaa-tiavõimelisi inimesi, tarvis neid ainult korralikult teavitada. Nii saaksime kergesti oma rahva arvu ligi miljoni võrra suurendada (alaealistel peab ka praegu hooldaja olema). Kuivõrd hooldaja peab hooldatava keelest aru saama, pole põhimõttelisi takistusi nende lõimimisega. Lisaks oleksime jälle milleski esimesed – esimene täielikult sotsialiseeritud riik maailmas. Pikemas perspektiivis see Eesti allakäiku ei pidurda. Aga Ilvese ja paari järgmise presidendi ametiajaks oleks kasutegur enam kui piisav.

Pole mõtet laviinile vastu joosta. Mis sest, et kui muud ei saa, siis sooja ikka. Ilvese märg tur rahvast ei soojenda. Pole lootagi, et Eesti hakkab kunagi saastekvoodi ja loodusturismi asemel näiteks saapaid eksportima. Pole lootagi, et tervete ja tublide asemel hakkavad Eestist lahkuma haiged ja laisad.

Milline on tõeline Eesti, sellest näide Kanal2 saatetutvustusest: „See rääkimata lugu on kahest vennast Egertist ja Laurist, kes kuulsid juba poisikesest peale kümneliikmelisse noortekampa. Karmi elu näinud tänavabandest on nüüdseks kahe noore hingeleek kustunud ja kaks neist invaliidistunud. Egert ja Lauri on toksikomaanid.” Võrrelge seda Ilvese plämaga väljamõeldud Eestist (uusaastakõne 2012): „Saagem nüüd ka täiskasvanute maailma osaks. Tasakaalukalt ja arukalt. Enda väärtust ja saavutusi lugupidamisega hinnates. Mõistkem, et meie vabadus, see valgemaist valge laev, mida ootamise noodsamad 700 ja pärast veel 50 aastat, on ka vabadus minna, vabalt minna, kuhu tahes.” Vägisi meenub Prantsusmaa kuninganna Marie-Antoinette'i kuuluis fraas: „Kui rahval ei ole leiba, söögu kooke!”

TALLINNA TV

5. - 11. märts

ESMASPÄEV, 05.03

08:55 KAVA
09:00 TÄNA*
09:20 Terve tervis*
09:50 Aleksei Turovski lood*
10:20 Meistrite linn*
10:40 Kultuurimeeter*
11:10 Mina, eurooplane*
11:25 Oma Valitsus*
11:55 Kaming suun - TTVs tulekul...*
12:15 Saaremaa ooperipäevade galakontsert*
13:15 Info TV
15:00 OTSE: Ülekanne Riigikogust
18:15 KAVA
18:20 TÄNA. Lühiuudised
18:30 Ajaga sammu*
19:00 TeTeVeke
19:20 TÄNA. Lühiuudised*
19:30 Kas tohib?*20:00 Pealinnapilt
20:30 TÄNA. Pealinna uudised
21:00 Kultuurikonverents
21:30 Spordisõbrad
22:00 Liblikas piinarattal
23:35 KAVA
23:40 TÄNA*
00:10 Pealinnapilt*
00:40 Spordisõbrad*
01:10 Liblikas piinarattal
02:45 Info TV

TEISIPÄEV, 06.03

08:55 KAVA
09:00 TÄNA*
09:30 Keskkonnanädal*
10:00 Kas tohib?*10:30 Pealinnapilt*
11:00 Spordisõbrad*
11:30 Arhiivivaramu*
12:00 Elu peeglis*
12:30 Ülekanne Riigikogust*
15:30 Info TV
18:15 KAVA
18:20 TÄNA. Lühiuudised
18:30 Linna aed*
19:00 TeTeVeke
19:20 TÄNA. Lühiuudised*
19:30 Luubi all
20:00 Kultuurimeetri arhiivist
20:30 TÄNA. Pealinna uudised
21:00 Helsinki - Tallinn
21:30 Vaba mõtte klubi
22:30 Esimene armastus
00:00 KAVA
00:05 TÄNA*
00:35 Luubi all*
01:05 Helsinki - Tallinn*
01:35 Esimene armastus*
03:05 Info TV

KOLMAPÄEV, 07.03

08:55 KAVA
09:00 TÄNA*
09:30 Luubi all*
10:00 Vaba mõtte klubi*
11:00 Helsinki - Tallinn*
11:30 Etnose kontsert. Noored tähed 2/2*
12:00 OTSE: LV Pressikonverents
12:30 Kultuurikonverents**
13:00 Esimene armastus*
14:30 Info TV
18:15 KAVA
18:20 TÄNA. Lühiuudised
18:30 LV Pressikonverents*
19:00 TeTeVeke
19:20 TÄNA. Lühiuudised*
19:25 Korvpallistuudio
19:30 OTSE: Korvpall
21:30 TÄNA. Pealinna uudised
22:00 Meedia keskpunkt
22:30 Estica. Raeapteek
23:00 Eesti meeste turnipidu
00:00 KAVA
00:05 TÄNA*
00:35 LV Pressikonverents*
01:05 Estica. Raeapteek*
01:35 Eesti meeste turnipidu*
02:35 Info TV

NELJAPÄEV, 08.03

08:55 KAVA
09:00 TÄNA*
09:30 LV Pressikonverents*
10:00 Eesti meeste turnipidu*
11:00 Estica. Raeapteek*
11:30 Meedia keskpunkt*
12:00 Kultuurimeetri arhiivist*
12:30 Korvpallistuudio*
12:35 Korvpall*
14:35 Info TV
18:15 KAVA
18:20 TÄNA. Lühiuudised
18:30 Spordisõbrad*
19:00 TeTeVeke
19:20 TÄNA. Lühiuudised*
19:30 Nädalalõpp Tallinnas
20:00 Tasuta ühistransport on tulevik!
20:30 TÄNA. Pealinna uudised

21:00 Hingelt tugevad
21:30 Vintskapist soklini
22:00 Juri Lotman 90, 1/2
22:30 P2
00:05 KAVA
00:10 TÄNA*
00:40 Vintskapist soklini*
01:10 Juri Lotman 90, 1/2*
01:40 P2*
03:15 Info TV

REEDE, 09.03

08:55 KAVA
09:00 TÄNA*
09:30 Nädalalõpp Tallinnas*
10:00 Tasuta ühistransport on tulevik!
10:30 Hingelt tugevad*
11:00 Vintskapist soklini*
11:30 Juri Lotman 90, 1/2*
12:00 Kontsert
"Lumepallituuri" 1. osa
12:55 Kontsert
"Lumepallituuri" 2. osa
13:55 Info TV
18:15 KAVA
18:20 TÄNA. Lühiuudised
18:30 Pealinnapilt*
19:00 TeTeVeke
19:20 TÄNA. Lühiuudised*
19:30 Tartu uudised
20:00 Kultuurimeeter
20:30 TÄNA. Pealinna uudised
21:00 Oma Valitsus
21:30 Pillimeeste klubi
22:30 Lubadus
00:35 KAVA
00:40 TÄNA*
01:10 Tartu uudised*
01:40 Kultuurimeeter*
02:10 Lubadus*
04:15 Info TV

LAUPÄEV, 10.03

08:55 KAVA
09:00 TÄNA*
09:40 Koos parima sõbraga
10:10 Kaming suun - TTVs tulekul...
10:30 Kultuurimeeter*
11:00 Kas tohib?*11:30 Tartu uudised*
12:00 Luubi all*
12:30 Vaba mõtte klubi*
13:30 Tasuta ühistransport on tulevik!
14:00 Lubadus*
16:05 Info TV
18:15 KAVA
18:20 TeTeVeke
18:30 Estica. Raeapteek*
19:00 Terve tervis*
19:30 Tallinn liigub
20:00 Tallinn liigub
20:30 TÄNA. Pealinna uudised
20:50 Kaming suun - TTVs tulekul...*
21:10 Dokumentaalfilm.
Tallinn - Astana - Tallinn
22:05 Isamaa ilu hoiledes.
Alo Mattiisen 50
23:35 KAVA
23:40 TÄNA*
00:00 Tallinn liigub*
00:30 Tallinn liigub*
01:00 Dokumentaalfilm.
Tallinn - Astana - Tallinn*
01:55 Isamaa ilu hoiledes*
03:25 Info TV

PÜHAPÄEV, 11.03

08:55 KAVA
09:00 TÄNA*
09:20 TeTeVeke
09:30 Aleksei Turovski lood*
10:00 Tallinn liigub*
10:30 Terve tervis
11:00 Linna aed
11:30 Tallinlaste tarbeks
12:00 Tallinn liigub*
12:30 Korvpallistuudio*
12:35 Korvpall*
14:35 Pillimeeste klubi*
15:35 Dokumentaalfilm.
Tallinn - Astana - Tallinn*
16:20 Info TV
18:15 KAVA
18:20 TeTeVeke
18:30 Helsinki - Tallinn*
19:00 Kuum ja terav*
19:40 Meistrite linn*
20:00 Arhiivivaramu
20:30 TÄNA. Pealinna uudised
20:50 Euroopa tee
21:05 Mark Pease'i kirev elu
22:30 Suured helid
23:30 KAVA
23:35 TÄNA*
23:55 Meistrite linn*
00:25 Arhiivivaramu*
00:55 Mark Pease'i kirev elu*
02:20 Info TV

